

20

“Când se vor citi numele,
cu toți acolo-m fi”

Despre prejudecata gândirii universaliste

Samantha, o tânără de șaisprezece ani, și-a uimit colegii de studiu biblic făcând următoarea afirmație: “Știți, iată cum înțeleg eu că stă treaba cu creștinii, musulmanii și budiștii; e ca și cum am vrea să ajungem cu toții în cer numai că o pornim pe căi diferite înspre aceeași direcție”.

Samantha s-ar putea să nu știe, dar mulți oameni sunt de acord cu ea. Unii nu vin direct să o spună, însă manifestă o tendință clară înspre universalism, înspre ideea că discipolii conștiințioși ai fiecărei religii vor zbura până la urmă împreună în Rai. Există chiar “Biserici Universale” care propovăduiesc această doctrină, și nu puțini creștini (ca Samantha) care au crescut în biserică încă mai cochetează undeva în mintea lor cu această idee.

Dar acest lucru este o prejudecată.

Și, mai ales, este în contradicție cu ceea ce ne spune Biblia. Isus a spus: “Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o află” (Matei 7:13–14).

Să nu uităm că Dumnezeu s-a făcut om, a suferit și a îndurat agonia crucii pentru ca oamenii să poată primi iertarea și să se poată bucura de o veșnicie în ceruri; de asemenea, să nu-i uităm pe cei mulți care, de-a lungul veacurilor, au acceptat sau au respins oferta dragostei Sale; să nu-i uităm pe aceia pe care credința în jertfa ispășitoare a lui Isus i-a azvârlit în temnițe, unde au suferit tortura și chiar martirajul. Apoi să ne imaginăm sfârșitul vremurilor, când întreaga omenire se află în fața Domnului. Să ni-l închipuim pe Dumnezeu privind peste puzderia de oameni care au primit jertfa dragostei Mântuitorului aflându-se într-o parte, iar de cealaltă parte, mulțimea celor ce l-au negat și respins. Apoi să ni-l imaginăm pe Dumnezeu ridicând plictisit din umeri, “Mda, bine. Hai, toată lumea să poftască înăuntru!”

Nu se va întâmpla deloc așa — și nu pentru că Dumnezeu își dorește ca cineva să-și petreacă veșnicia în iad. Biblia afirmă că El “dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3:9).

Motivul invocat de universalisti este următorul: “Nu văd cum un Dumnezeu plin de dragoste poate să trimită pe cineva în iad”. Problema însă nu constă în această trimitere a cuiva în iad, căci El

și-a asumat condiția umană și a îndurat moartea pentru a asigura viață veșnică celor “ce cred în El”. Pe de altă parte, oamenii au libertatea de a alege să-și petreacă veșnicia acolo unde doresc, iar Biblia spune cu claritate că refuzul constant al dragostei lui Dumnezeu va însemna veșnicia în iazul de foc.

Iată de ce creștinii sunt chemați să împlinească porunca lui Hristos de a “face ucenici din toate neamurile” (Matei 28:19), deoarece într-o zi, conform Scripturii, șansa pocăinței nu va mai exista.

Temă de casă

Înfruntă mitul gândirii universaliste răspunzând la următoarele:

Citește Ioan 6:68. Când mulți dintre ucenicii lui Isus l-au părăsit, acesta i-a spus lui Simon Petru “Voi nu vreți să vă duceți?” Care a fost răspunsul lui Petru? Care este implicația sintagmei “la cine să ne ducem?” Câte căi spre viața veșnică sugerează cuvintele lui Petru?

Citește Ioan 14:6. Isus însuși vorbește aici despre “calea” care duce în cer. Câte drumuri spre Dumnezeu sugerează Isus aici? Care este semnificația articolului hotărât din acest verset?

Citește Apocalipsa 20:12–15. Biblia face aici o profeție zguduitoare cu privire la Judecata de Apoi. Conform acestor versete, oare toți vor avea parte de împărăția cerurilor? Ce se va întâmpla cu cei ale căror nume nu se găsesc în cartea vieții?

Găsește câteva momente de meditație și rugăciune urmărind îndrumările textului din 2 Corinteni 13:5.